

Núm. de Protocol: AD-0106-1/04
TSA: 45/05

S E N T È N C I A NÚM. 75-2006

PARTS:

Apel·lant: J.V.E. i J.G.G.
Representant: C.S.M.
Advocat: C.A.

Apel·lada: COMÚ D'ESCALDES
Representant: E.C.C.
Advocat : M.M.

Apel·lada: GOVERN
Representant: S.G.
Advocat: X.J.R.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Bernard Plagnet

Magistrats: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià
M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 23 de novembre de 2006

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número AD-0106-1/04.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert Andrés Pereira** el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 31 de maig de 2005 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar la demanda formulada pels Srs. J.V.E. i J.G.G.contra el M.I. Govern i l'Hble. Comú d'Escaldes-Engordany, en què sol·licitava l'anul·lació dels següents acords comunals: a) de data 5 de març de 2004, que va acceptar la cessió de la urbanització situada a la partida dels Vilars; i b) de dates 5 de març i 8 d'abril de 2004, mitjançant els quals es va promoure el procediment d'expropiació de dos parcel·les de terreny dels agents, amb tramesa de l'expedient al Govern. La impugnació s'estén a la resolució desestimàtoria presumpta per silenci administratiu del recurs d'alçada interposat davant del Govern.

2n.- Disconformes amb aquesta resolució, els agents van interposar recurs d'alçada davant d'aquesta Sala, que fonamenten substancialment en dos arguments diferents. D'una banda, es considera contrària a dret l'acceptació del carrer de la urbanització dels Vilars, ja que el mateix era de propietat privada i no s'havien conclòs les infraestructures necessàries, d'acord amb el que disposa l'article 54 de l'Ordenació general d'urbanisme i construcció de la Parròquia. En segon lloc, es defensa que la iniciativa del procediment d'expropiació constitueix un acte administratiu susceptible d'impugnació en via jurisdiccional, i que aquesta decisió incorre en desviació de poder, ja que la seva finalitat no és altra que la d'evitar l'execució de la sentència d'aquesta Sala de 28 de maig de 2003.

3r.- Les respectives representacions del Govern i del Comú d'Escaldes-Engordany s'han oposat al recurs dels agents, i han demanat la confirmació íntegra de la sentència apel·lada, en considerar que aquesta ha realitzat una adequada valoració de les proves practicades en la primera instància, així com una correcta interpretació de les normes aplicables al cas.

4t.- En l'acte de la vista oral, les parts van exposar els arguments que van considerar més adients a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- El primer dels motius d'apel·lació que articulen els recurrents es refereix a l'acceptació de la urbanització situada a la partida dels Vilars, que el Comú d'Escaldes-Engordany va acceptar mitjançant acord de 5 de març de 2004. En opinió dels apel·lants, el carrer de l'esmentada urbanització tenia caràcter privat i no podia ser acceptat per part del Comú, ja que no s'havien acabat les obres d'infraestructura, com exigeix l'article 54 de l'Ordenació general d'urbanisme i construcció de la Parròquia. Per la seva part, les Administracions demandades consideren que l'acord impugnat de 5 de març de 2004 només ha vingut a confirmar el caràcter públic que ja tenia el carrer, atès que el 7 de juny de 1990 es va acceptar la cessió o donació que va fer l'anterior titular, i que des de llavors ha estat obert a l'ús públic. D'altra banda, sostenen que el carrer ja disposa dels serveis necessaris, com resulta especialment de l'informe tècnic i de l'acta notarial de presència que s'han incorporat a les actuacions.

Segons resulta dels documents aportats, el Comú d'Escaldes-Engordany, mitjançant el Decret nº 208/90, de 7 de juny de 1990, ja va acceptar la donació del vial litigiós que va fer al seu favor l'anterior titular. Aquesta donació només va ser condicionada a la realització de les infraestructures contemplades expressament en el projecte de modificació del vial que va ser aprovat per mitjà del Decret nº 209/90, de la mateixa data de l'anterior.

Partint d'això, una valoració conjunta de les proves incorporades a les actuacions, i especialment de l'informe de l'arquitecte Sr. C.C. i de l'acta notarial de presència, formalitzada l'11 de novembre de 2004, permet concloure, com ho fa la sentència apel·lada, que el carrer disposa dels serveis corresponents. D'altra banda, cal tenir en compte que el carrer es troba obert a l'ús públic des del moment de la cessió, l'any 1990, cosa que confirma en la pràctica l'acceptació del vial que va fer el Comú en aquella data. Aquest conjunt de circumstàncies obliga a desestimar el present motiu d'impugnació i a confirmar els pronunciaments de la sentència apel·lada sobre aquest punt.

Tercer.- Quant als acords de 5 de març i 8 d'abril de 2004, que van decidir promoure l'expedient d'expropiació de dues parcel·les de terreny dels recurrents, cal tenir en compte que la Llei d'expropiació configura un procediment que es descompon en diverses fases. Mentre que l'article 2.1

atribueix al Govern i als Comuns la facultat d'iniciativa, l'article 7.2 reserva al Consell General la declaració d'utilitat pública i de necessitat d'ocupació. Amb aquesta finalitat, hom li ha de trametre totes les peces de l'expedient, incloses les observacions i les impugnacions rebudes, amb un informe raonat en el qual es proposi l'aprovació o denegació de les declaracions abans esmentades, o les modificacions que convingui introduir (article 13). Prèvia verificació per part de la Sindicatura del compliment de les formalitats exigides (article 14), el Consell General en ple adopta la decisió corresponent (article 15), contra la qual no hi ha cap classe de recursos, llevat el d'inconstitucionalitat (article 16).

D'aquesta regulació se'n desprenen dues conseqüències essencials per a la resolució d'aquest recurs. D'una banda, la intervenció de l'Administració comunal es limita a iniciar o promoure l'expedient, però no té atribuïdes competències per adoptar una resolució que incideixi de forma directa i definitiva en l'esfera jurídica dels propietaris afectats. En segon lloc, la valoració que efectua el Consell General s'estén a tots els aspectes de l'expedient, de manera que la intervenció de l'òrgan parlamentari no es limita a ratificar *pro forma* una decisió prèviament adoptada per l'Administració promotora del procediment. Com ha declarat la sentència del Tribunal Constitucional de 25 d'abril de 2005, l'aprovació "no pot en cap cas qualificar-se d'acte degut, sinó que es tracta d'una potestat del Consell General que pot donar o no la seva aprovació, ja que si això no fos així no seria lògica la informació prèvia que el Govern ha de proporcionar-li, d'acord amb l'article 13 d'aquesta Llei, o la comprovació dels tràmits a càrrec de la Sindicatura, establerta a l'article 14 de la mateixa Llei".

Des d'aquesta perspectiva, és obligat concloure que els acords comunals que ara s'impugnen no poden ser objecte d'impugnació separada en via jurisdiccional. Es tracta efectivament d'actes preparatoris que culminen la primera fase o d'iniciativa del procediment d'expropiació, però que no posen terme a l'expedient, per la qual cosa no poden ser recorreguts autònomament. L'article 8 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal disposa que tant en la via administrativa com en la jurisdiccional només es poden impugnar els actes definitius, els de tràmit quan impossibilitin la continuació del procediment i els que produeixin indefensió.

Contra la declaració d'utilitat pública i necessitat d'ocupació adoptada pel Consell General només es pot interposar recurs davant del Tribunal Constitucional, en els termes previstos a l'article 16 de la Llei d'expropiació, la qual cosa determina l'ampliació de l'àmbit del recurs d'empara, com ha declarat la jurisprudència d'aquell Tribunal.

De fet, les al·legacions que formulen els apel·lants sobre l'existència en aquest cas d'una desviació de poder ja van ser examinades en la sentència del Tribunal Constitucional de 25 d'abril de 2005, que va resoldre el recurs interposat contra l'acord del Consell General de 27 de desembre de 2004. No es pot admetre, doncs, una impugnació basada en els mateixos motius que es formula respecte d'un acte de tràmit, com és la decisió comunal de promoure l'expedient d'expropiació.

En conseqüència, procedeix desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació i confirmar en els seus termes la sentència impugnada, sense fer un especial pronunciament sobre les costes d'aquesta alçada.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que formula la representació dels Srs. J.V.E. i J.G.G. contra la sentència de 31 de maig de 2005 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.